

Alla har en medfödd längtan efter frihet. Ungdomarna vill vara oberoende, och de behöver lära sig att sådana värdefulla förmåner kan man bara få när man följer Guds lag. Hans lag ger verklig frihet och oberoende. Den visar och förbjuder sådant som degraderar oss och gör oss till slavar. Därmed skyddar den från det ondas makt.

Psalmisten har skrivit: "Låt mig gå fram på rymlig plats, ty jag begrunder dina befallningar." "Dina vittnesbörd är min lust, de är mina rådgivare." Ps 119:45, 24.

När vi försöker rätta till det som är ont, ska vi akta oss för att kritisera eller klandra. Ständigt klander förbryllar men förbättrar inte. För många människor, oftast för de allra känsligaste, har det visat sig att känslolös kritik är ödesdiger för deras arbete. Blommor öppnar sig inte när det blåser som mest.

Barn som ständigt klandras för något särskilt fel kommer att tro att det felet är en egenhet hos just dem, något som det inte lönar sig att kämpa mot. På det sättet skapar man en besvikelse och hopplöshet som ofta döljs under en yttlig likgiltighet eller övermod.

Det verkliga målet med tillrättavisning när man bara när de som handlat fel själva inser sina fel och vill rätta till dem. När de kommit så långt kan man peka på Gud som kan förlåta och har makt. Försök bevara deras självkänsla och uppmuntra dem och ge dem mod och hopp.

Det här är det känsligaste och svåraste uppdrag en människa kan få. Det kräver att man har den djupaste takt, den skickligaste medkänsla, kunskap om människans natur, tro och tålmod som man fått från Gud, och att man är villig att arbeta, vaka och vänta. Inget är viktigare än en sådan uppgift.

De som vill styra andra måste först styra sig själva. Om man behandlar barn eller ungdomar obetänksamt, väcker det bara trots. När föräldrar eller lärare blir otåliga och riskerar att tala oförnuftigt, bör de tåga. Tystnaden har förunderlig makt.

Som lärare kan man förvänta sig att ibland möta trotsiga inställningar och hårda människor. Men när lärarna handskas med sådant, får de aldrig glömma att de själva en gång varit barn som behövt fostran. Till och med nu, när de har alla de fördelar som ålder, utbildning och erfarenhet ger, gör de ofta fel och behöver förlåtelse och överseende. När de undervisar ungdomarna bör de tänka på att de handskas med sådana som har likadana tendenser som de själva till att göra fel.

Eleverna har mycket kvar att lära, och somliga har mycket svårare för sig än andra. Lärarna bör vara tålmodiga med tröga elever och inte klandra dem för deras okunnighet, utan ta vara på alla tillfällen att uppmuntra dem.

Ur "Vägen till mognad"
sid 312-313,
av Elton J. White